

تحریم همگانی انتخابات نهمین دوره ریاست جمهوری انتخاب نکردن، تنها انتخاب درست!

است. اصلاح طلبان دوم خردادی، اسیر عواقب ناکامی سیاسی ۸ ساله خود، تجزیه شده اند. یک جناح کروی را علم کرده است و دو جریان مهم اصلاح طلبان، مشارکت و مجاهدین انقلاب اسلامی، محمد معین را به صحنه آورده اند. وعده همه چیز و همه آن اقداماتی را می دهند که در طول هشت سال گذشته انجام نداده اند. شعار تشکیل «جبهه دمکراسی و حقوق بشر» از همین امروز و قبل از انتخابات هم جدیدترین وعده است تا راهی در دل رای دهندگان باز کنند. آن ها کتمان نمی کنند که جبهه دمکراسی و حقوق بشر آقایان هم، مثل تمام وجودشان مشروط به چارچوب نظام جمهوری اسلامی و التزام به قانون اساسی آن است که خود سندی در نقض فاحش اصول دمکراسی و ضدیت با حقوق بشر، ادعائی در زمره همان حکومت قانون و وعده های دیگر اصلاح طلبان در هشت سال گذشته است.

اکنون دیگر جامعه ما یک انتخاب بیشتر در پیش رو ندارد و آن نه انتخاب در حیطه نفوذ حکومت اسلامی، بلکه انتخاب «نه» به این حکومت و اعلام پرطنین آن در هیات میلیونی و خالی گذاشتن صندوق های تحت کنترل حکومت و اعلام یک صدای عدم مشروعیت آن است. اولین گام برای دمکراسی و رعایت حقوق بشر، بنیان آینده ای متکی بر اراده آزاد مردم و تحقق حاکمیت بلا منازع رای مردم است. موفقیت ما در تغییر نتایج این انتخابات و تبدیل آن به یک شکست بزرگ برای حکومت اسلامی، حائز اهمیت جدی است. بکوشیم که بهترین انتخاب را در این دوره انجام دهیم، تحریم و انتخاب نکردن خود یک انتخاب و در لحظه کنونی درست ترین انتخاب است.

کنندگان است. فرض دیگر انتخابات، وجود امکان برابر برای شهروندان یک کشور برای انتخاب شدن و به رای مردم گذاشتن خویشتن است. قاعده هم این است که انتخاب مردم به رسمیت شناخته شود، و چرخش قدرت بر اساس این انتخاب ها عملی گردد. واقعیت اما در کشور ما همواره به گونه ای دیگر بوده است. نه حق انتخاب مردم به رسمیت شناخته می شود، نه حق انتخاب شدن وجود دارد. نه حتی نتایج چنین انتخاباتی هم، اگر مطلوب صاحبان قدرت نبود، در عمل به رسمیت شناخته می شود. اکنون بیش از هر زمان دیگری در حیات جمهوری اسلامی، امکان شکستن دایره بسته چنین انتخاباتی فراهم شده است. مردم کشور ما سرخورده از وعده های اصلاح طلبان، در ابعاد میلیونی به صندوق های رای تحت کنترل حکومتگران پشت کرده اند. آن ها، تجربه هشت سال گذشته و دخالت در توازن درون حکومت را با تلاش برای تبدیل رای خود به سلاحی در تضعیف استبداد پشت سر گذاشته اند و امروز دیگر به چیزی کمتر از تغییر این نظام رضایت نمی دهند. حق انتخاب خود را نه ناقص و در گرو انتخاب دیگران، بلکه کامل و بدون دخالت هیچ کسی می خواهند. انتخاب از میان انتخاب شدگان حکومتگران را پشت سر گذاشته اند و انتخابی دیگر نموده اند. انتخابی در حیطه خواست ها و آمال خود برای دخالت مستقیم در تعیین سرنوشت جامعه!

بازتاب این واقعیت در صفوف حکومت قابل رویت است. جناح راست حکومت و ذوب شدگان در ولایت فقیه چنان آشفته اند، که امکان توافق بر سر یک کاندیدا را نیافته و یک جا چهار پاسدار را به صحنه فرستاده اند. هاشمی رفسنجانی با استفاده از این بلبشو، دوباره هوس بازگشت به کاخ ریاست جمهوری را نموده

انتخابات نهمین دوره ریاست جمهوری، به یکی از حساس ترین انتخابات در حیات جمهوری اسلامی تبدیل شده است. اهمیت این انتخابات، نه در انتخاب های ممکن در میان انگشت شماری از نامزدهای روحانی و پاسدار مورد تأیید شورای نگهبان، از هاشمی رفسنجانی تا کروی و از لاریجانی تا قالیباف، و دو نفر دیگر از اصلاح طلبان که زیر فشار صدای تحریم، به ضرب حکم حکومتی بر منتخبین شورای نگهبان افزوده شده اند، بلکه در نتایجی است که از هم اکنون و پیش از انتخابات در سطح کشوری و در میان نیروهای سیاسی، فعالین جنبش های اجتماعی و نهاد های مدنی، در تحریم این انتخابات و امتناع از شرکت در آن ایجاد شده است. بعد از تجربه انتخابات شوراها، انتخابات مجلس هفتم و امتناع آگاهانه مردم از حضور در آن ها، تبدیل صدای این امتناع به یک پژواک ملی و علنی در سطح کشور، بیانگر چرخش جدیدی در گذار به دوران بدیل سازی در برابر حکومت اسلامی و ترسیم آینده ای بدون این حکومت و بدون دستگاه کنترل و سانسور و سرکوب آن است.

بداعت مهم نه چگونگی برگزاری این انتخابات و شرائط ضد دمکراتیک معمول و حاکم بر آن، بلکه اجماع عمومی و علنی بر سر تصمیم درباره به شکست کشاندن نقشه های حکومتگران، در میان همه نیروهای سیاسی اپوزیسیون و حتی در حول و حوش خود حکومت است. تحرکاتی که طی ماه های اخیر با امضای بیانیه های اعتراضی متعدد آغاز شده بود، اکنون محصول خود را در تلاش برای رسیدن به یک وفاق عمومی در برخورد به نقشه های حکومت در برگزاری یک انتخابات نمایشی دیگر، آشکار می کند.

بر هیچ کس پوشیده نیست، وقتی که از انتخابات ریاست جمهوری صحبت می شود، منظور از آن تعیین رئیس جمهور بر اساس اراده و رای انتخاب

سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی ایران